

Πολὺν τοῦ παλατίου τοῦ πρίγκηπος Ναπολέοντος.

πατήση ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τὰ ἔχνη τῆς ὀραίας ἐκείνης τέχνης τῆς Πομπηίας καὶ τοῦ Ἡρακλείου.

Τὴν ἰδέαν τῆς ἀναστάσεως αὐτῆς πρῶτος συνέλαβεν ὁ πρίγκηψ Ναπολέον, καὶ, καθ' ὃ μνηθάνομεν παρὰ τῶν ἐφημερίδων τῶν Παρισίων, παλάτιον περικαλλέστατον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀνηγέρθη, κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ, περὶ τὰ Ἡλυσία πεδία, κατὰ πολλὰ ἀπομιμούμενον, ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς, τὰ κατὰ τὰς νεκροπόλεις ἐκείνας οἰκοδομήματα. Ἐν αὐτῷ εὐρίσκεις καὶ ἀνδρωνίτην καὶ γυναικωνίτην, καὶ λουτρά, καὶ στοάς, καὶ κίονας κατ' ἀρχαῖον ἔθῆμον, καὶ γραφὰς Ἑλληνικὰς, καὶ ξυστὸν Ῥωμαϊκόν, ἐνῷ ἐξωτερικῶς εἶναι βεβαμμένον ἀρχαϊκῶς δι' ὄχρας καὶ ἐρυθροῦ καὶ πρασίνου χρώματος.

Ἐκ τῶν παρατιθεμένων δύο εἰκόνων ἡ μὲν περικυτᾷ τὸν πυλῶνα καὶ μέρος τῶν κυκλίδων τοῦ παλατίου τούτου, ἡ δὲ τὴν μάχην τῶν Τιτάνων γεγραμμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου. Αἱ γραφαὶ τῶν χειρω-

μάτων, ἐξικονίζονται διάφορα ἀντικείμενα καὶ μάλιστα τὴν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἐγένοντο κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθος.

Μάχη Τιτάνων.

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΚΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ

Κατὰ τοῦ γυναικείου

ἐνδύματος.

(Τίτλος. Ἰδὲ φυλλ. 153.)

— 360 —

Στόζοντάς τινες στίχοι λατινικοὶ ἀποδιδόμενοι εἰς τὸν νέον Κάνιγκα κατὰ τοῦ πλάτους τῶν φουστανίων, καὶ ἔχοντες τὴν ἀξιωματώτην ταύτην ἐπιγραφὴν Ὑπάρχει ἄρα ἔριον εἰς ὃ δύναται τὰ σταθῶσι τὰ ἐμφύλια ὄντα :

« Ἡ Χλόη, λέγει ὁ ποιητής, εἶναι ἰσχυροτάτη καὶ δυνατὴ, ἐπειδὴ θέλει νὰ φανῇ παχεῖα ὅσον καὶ αἱ σὺντροφοί της, ἐπινοεῖ μυρίους τρόπους. Παλλὰς Παναγὰ καὶ ποικίλλει τὰ ἐνδύματά της, ἐπισωρεῖ

καὶ στρογγυλίζει αὐτά, δίδει εἰς αὐτὰ ἀξίαν οἷαν δὲν ἔχουσι καὶ τὰ φουσκώνει μὲ ἀπαράμιλλον ἐπιδεξιότητα. Τρεῖς τὰ κόκκαλα τῆς φαλαίνης περικυκλοῦσι σφαιροειδῶς τὸ σῶμά της, καὶ τρεῖς σχοινίον τυλιγμένον διατηρεῖ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ φουστανίου καὶ ἀναπτύσσεται τὰς κυμαινόμενας πτυχάς του. Τί ἐνδυμα φορεῖς, ὦ Χλόη; ποῖος ἀπέρκυντος κύκλος σε περιβάλλει; Πόσον εἶσαι πλατέα καὶ γιγάντειος! Ἀλλ', ὦ σὺ κάτοικε τόσον μεγάλου φουστανίου, πόσον εἶσαι μικρά ὅταν ἐξέρχῃσαι ἀπὸ ταύτης τὴν κατοικίαν σου!

» Ἀξιοθύμωτος τῶντι ἡ ἔκρηκσις, κάτοικος φουστανίου!

» Τὰ κένυστρα παρήκμασεν μεταξὺ τοῦ 1789 καὶ 1849 ἔτους, ἀλλ' ἡ μετὰ ταῦτα ἀναφάνησις των ὑπῆρξεν ἀκκτασχέτως προοδευτικὴ ἐπὶ τέλους ἰδοὺ αὐτὰ ἐπὶ θρόνου καθήμενα καὶ σκῆπτρον κρατοῦντα! Ὅτι αἱ πάνιναι αὐταὶ σφαῖραι εἶναι καὶ ἄσχημοι καὶ παράλογοι, ὅτι εἶναι καὶ ἐπικίνδυνοι, ὅτι εὐκόλως γίνονται περὶ ἀνάλωμα τοῦ πυρὸς καταφλέγουσαι καὶ τὰς φορούσας, οὐδεὶς ἀντιλέγει. Ὅτι δὲ εἶναι δυσχερὲς νὰ περιπατῇ τις φυλακισμένος ἐντὸς βασιλείου, καὶ τοῦτο οὐδεὶς ἀρνεῖται. Καὶ σημειωτέον ὅτι τὸ ὁμολογοῦσι καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες. Διὰ τί λοιπὸν περιβάλλονται μὲ τοιαῦτα γελοῖα παραπήγματα; Διὰ τί; . . . διότι πράττουσι θυσίαν, ἀπόρροιν ἀληθοῦς ἠρωϊσμοῦ. Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι, ὡς λέγει ἀναίσθητός τις τῆς ἐκκλησίας πατήρ, *ζῶον φιλόκοσμον*. Ἡ μεγίστη τῶν γυναικῶν ἀρετὴ εἶναι ἡ ἀνδρεία. Ἀγαπῶσι νὰ ἐνδύωνται ἄσχημα. Λατρεύουσι τὰ ἀνάμικτα καὶ ἀσυνάρμοστα καὶ πολυεπίχλα χρώματα, τὰ χρώματα ὅσα τὰς ἀσχημίζουσιν. Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου αἱ γυναῖκες ἐδειξαν ἀκάθεκτον κλίσιν εἰς τὸ νὰ γίνωνται ἄσχημοι. Ἐάν ποτε, ὡς συνέβη πρὸ τινων ἐτῶν, ἡ τύχη τὸ ἔφερε νὰ σεβασθῇ τὴν φυσικὴν ἁρμονίαν καὶ τὰς ἀναλογίας τοῦ ἀληθοῦς ὥραίου, δὲν ἠτύχασαν ἕως οὗ ἐπανορθώσωσι τὸ ἀκούσιον τοῦτο λάθος. Ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν καὶ εὐσχημον ἐνδυμα τὸ ὁποῖον ἐφόρουν περὶ τὸ 1790 ἔτος, ἐπῆδυσαν εἰς τὸ ἀνένδυτον ἐκεῖνο ἐνδυμα, εἰς τὸν ὑφασμένον αἶρα, ὡς λέγει ὁ Πετρήνιος, εἰς τὸ διαφανὲς ἐκεῖνο νέφος ἀπὸ τὸ ὁποῖον περιβαλλόμεναι αἱ τότε γυναῖκες ἐξηγρίοναν καὶ ὑπεδούλοναν τοὺς πατέρας μας. Τὰ ἄσχημώτατα κεφαλοδέσματα διεδέχθησαν τὴν καθ' ἑλληνικὰς γύμνωσιν τῆς κεφαλῆς, ὁ τύπος τῆς μέσης ἔγεινεν ἄφαντος, τὸ σῶμα μετεβλήθη εἰς θήκην, καὶ κυκλοειδὲς τεμάχιον χάρτου ἐτέθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Τὸ δὲ χάρτινον τοῦτο τεμάχιον σήμερον μὲν πλατύνεται, αὐριοῦ στενεύεται, φορτύνεται μὲ κορδέλας, μὲ ἀνθη, μὲ φρύγανα, μὲ θάμνους, μὲ πτηνά, μὲ πτερὰ, μὲ βάρους, μὲ στάχεις, μὲ μαλλία, μὲ ὑάλους, καὶ λαμβάνει πᾶν ἄσχημον σχῆμα. Σήμερον ὁμοιάζει καρβουνόθηκην ἀγγλικήν, αὐριον τηγάνιον, καὶ ἄλλοτε μυιαστήριον, κοφίνιον, θόλον, προστέγασμα ἐργατηρίου, δίπρον, σκιαδίσκην, πτυάριον ἢ σωλῆνα. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπλατύνθη ἐκτέρωθεν καὶ κατέκλεισε τὴν γυναικίαν κεφαλὴν ὡς τὰ πλατέα ἐκεῖνα δέρματα μὲ

τὰ ὁποῖα περιβάλλονται οἱ ὀρθαλμοὶ τῶν ἵππων ἵνα μὴ βλέπωσι μήτε ἀριστερὰ μήτε δεξιὰ. Καὶ ὅμως δὲν ἔπχυσαν βλέπουσαι πανταχόθεν. Ἀποῦ πρῶτον ἐχαμήλωσαν καὶ ἐστένευσαν τὸ μέτωπόν των κατὰ τὸν ἑλληνικὸν τρόπον, καὶ τὸ ἐσκίασαν ὡς πάλαι αἱ αὐτοκράτειραι τῆς Ῥώμης μὲ μυριάδας μυριάδων βοστρύχων, μετέβησαν εἰς ἄλλην, ἐναντίαν μέθοδον, καθ' ἣν ἀνείλκυνον ἀσπλάγχχνως τὴν ἰδίαν αὐτῶν κόμην πρὸς τὴν κορυφήν, κατὰ τὸν Κινεζικόν, ὡς ἔλεγον, τρόπον. Ὁ τρόπος δὲ οὗτος ἦτον ὁ πάντων δυσειδέστατος· καὶ, κατ' ἐμὲ, ἀπ' αἰῶνος δὲν ἐπρόσφερε τις εἰς τὴν πατρίδα ἢ τὸν υἱὸν τῆς Ἀπροδίτης θυσίαν τόσω σκληρὰν ὡς αὐτήν, εἰς τὴν ὁποῖαν καθυπέβηλλον ἑαυτὰς αἱ γυναῖκες διὰ νὰ γίνωνται ἄσχημώταται. Ἀναψύμεναι τότε αἱ ὀφρὺς των ἐσυγκρότουν διαγώνιον γραμμὴν ἐν μέσῳ τοῦ μετώπου· οἱ ὀρθαλμοὶ γρυλλιωμένοι καὶ τεντωμένοι ἐξήκοντι βλέμματα ἑτεροπλανῆ, ἐκστατικά καὶ τρομερά· τὸ στόμα δὲν ἐμειδία πλέον, τὸ δέσμα ἐστερεῖτο τῆς δρόσου του· αἱ παρειαὶ ἐκοκκίνιζον καθ' ὑπερβολήν, καὶ τὸ ἦθος ἐγίνετο τολμηρὸν συνάμα καὶ ἄγριον.

» Ἀλλ' εἰς ποῖαν θυσίαν δὲν ὑποβάλλεται ἡ γυνὴ πάσης κλάσεως καὶ παντὸς αἵματος ὅταν θέλῃ νὰ ἐλαύσῃ τὴν ἀγάπην τῶν ἄλλων; Αἱ γυναῖκες τῆς Brisgaw διὰ νὰ γοητεύσωσι τοὺς ἄνδρας των, φοροῦσι σωλῆνας τηγανίων μαυροκιτρίνους· τὰς εἶδαν ἰδιοὺς ὀφθαλμοῖς. Καὶ τί δὲν κάμνει μία γυνὴ διὰ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰ ἦθη, νὰ μαντεύσῃ τὰς κλίσεις καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰς ἐρέξεις μας; Ἀγαπῶμεν τὰ πλούτη; ἰδοὺ αὐτὴ γίνεται πλουσία· ἀγαπῶμεν τὴν πολυτέλειαν; εὐχαρίστως θυσιάζει τὸ κάλλος τῆς εἰς πολυτέλειαν ἀποτρόπαιον· ἀγαπῶμεν τὰ μεγχεῖα; εὐθὺς καὶ αὐτὴ, ἀναζητοῦσα ἐξοχὸν καὶ διαρκὴ λαμπρότητα, γίνεται κτίριον. Δεινὸν τῶντι ὁ συρμός.

» Οὐτε θέλω, οὔτε δοκιμάζω νὰ γράψω, ἀλλ' οὔτε προτρέπω ἄλλον νὰ γράψῃ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ συρμοῦ. Εἶμαι ἀπλοῦς παρατηρητής. Δὲν νομίζετε ὅτι ὁ συρμὸς ἐπιτρέπει σήμερον καὶ εἰς ἄνδρας καὶ εἰς γυναῖκας, μάλιστα τοὺς νεωτέρους, νὰ ἐνδύωνται ἀλλοκατῶς; Οἱ ἄνδρες φοροῦσιν ἐνδύματα γυναικεῖα, πλατέα, κυματιστά, μόλις προσκολλώμενα εἰς τὸ σῶμα· οἱ λαιμοδέται των ὁμοιάζουσι σχοινία κομβοδεμένα· εἰς τὰ μανίκιά των εἰσχωρεῖ εὐκόλως ὁ ἄνεμος, καὶ συχνὰ πυκνὰ τοὺς προξενεῖ σπληθοκατάρρουν καὶ γρίππην· τὰ ἐπανωφόριά των εἶναι πλατύτατα ὡς τὰ τῶν γυναικῶν, καὶ, τὸ νοστιμώτερον, τὰ φέρουσιν, οἱ κύριοι ἄνδρες δηλαδὴ, κομψευόμενοι, διαθρυπτόμενοι καὶ ἐκλυτοὶ ὡς νὰ εἰργάσθησαν τρεῖς ἢ τέσσαρας αἰῶνας εἰς τὰ σκοτεινότερα μεταλλεῖα τῆς Σιβηρίας. Αἱ δὲ γυναῖκες; αὐταὶ οἰκειοποιοῦνται τὰ ἐνδύματα τῶν ἀνδρῶν. Ἀγαπῶσι τὸ μεγαλοπρεπές, τὸ ἀξιοπρεπές, τὸ ἐμβριθές· εἰς τὰ τερατώδη φουστάνια των προσκολλῶσι βέστας, κομβία τρισμέγιστα, ὑποδήματα καὶ γελέκια λευκά· μερικαὶ δὲ καὶ σιγαρίζουσι, καὶ ἐξαπλόνουσαι τὴν τραχηλίαν τοῦ ὑποκαμίσου εἰς τοὺς ὤμους των,

φαίνονται ὡς ἄθωα παιδιά. Τίς ἤξεύρει; πιθανὸν μίαν ἡμέραν νὰ τὴν ἀναβιδάσῃ καὶ ἔως εἰς τὰ ὠπία τῶν, μιμούμεναι τὸν ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας τῶν Μορμόνων. Τὸ βᾶδισμά τῶν εἶναι βαρὺ, καὶ ὅταν ἀπαντῶσι γνώριμον καθ' ὁδόν, μεταδίδουσιν ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο πεζοδρόμιον διὰ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ, καὶ ἀποσπῶσι σχεδὸν σφίγγουσαι τὴν χεῖρά του· ἡ φωνή τῶν γίνεται χοντρή, καὶ διὰ μυρίων προσποιήσεων παρ' ὀλίγον νὰ ἐξαφανίσωσιν ὅλην τὴν γυναικίαν χάριν, καὶ νὰ προσεγγίσωσι τὴν ἀνδρικήν γενναιότητα. Δὲν εἶναι πλέον γυναῖκες, ἀλλὰ δὲν εἶναι οὔτε ἄνδρες, ἴσως ὅμως γείνωσιν ἐντὸς ὀλίγου. Ἐν τοσούτῳ οἱ νέσι, κατὰ τὸ ἥμισυ γυναῖκες, συναμιλλῶνται μὲ τὰς γυναῖκας, τὰς κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνδρας. Πόσον τοῦ; κατανοοῦμαι ὅταν τοὺς βλέπω! Ὁ νέος προσποιεῖται καθ' ὅλα τὸν ἀδιάφορον λέγει ὅτι τὰ πάντα τῷ προξενούσιν ἀηδίαν, ἐνῷ αὐτὸς γίνεται πρὸς τοὺς ἄλλους ἀηδής, καὶ προσθέτει ὅτι δὲν συνέλαβέ ποτε, οὔτε θὰ συλλάβῃ πάθῃ. Καταφρονεῖ, ἀλλὰ τί; καὶ αὐτὸς ἄγνοεῖ. Μικρὰ γραμμὴ σαρκαστική, ῥυτίδες πρῶτοι διακόπτουσι τὴν ὁμαλότητα τῶν παρειῶν τοῦ ἐκαστέρωθεν τοῦ στόματος, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του κρέμαται ἐπίγραμμα. Καὶ ἄγνοεῖ μὲν τί νὰ χλευάσῃ, θὰ χλευάσῃ ὅμως πάντοτε κάτι τι. Ἐπειδὴ δὲ διὰ νὰ σατυρίσῃ πρέπει νὰ σκεφθῇ, καὶ ἐπειδὴ ἡ σκέψις εἶναι ἐπίπονος, προσμένει πάντοτε, καὶ ἡ περιμένουσα γλεῦθ συνάπτει ὅλην τὴν γραμμὴν καὶ πολυπλασιάζει τὰς ῥυτίδας. Ἀλλ', ὦ καλὲ μου νέε! πόσον προτιμότερον ἦτον νὰ εἶχες πάθῃ παρὰ ἀδυναμίας! Καὶ σεῖς, κυρία, καλῆτερα ἦτον νὰ εἶχετε τινὰς ἀδυναμίας, παρὰ νὰ γίνεσθε ἄνδρες παρὰ φύσιν χωρὶς μάλιστα ἐλπίδα ἐπιτυχίας. »

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

—ooo—

Giornale dall'assedio di Costantinopoli 1453 di Nicolò Barbaro P. V. Corredato di note e documenti per Enrico Cornet. Vienna. Libreria Tondler et Comp. 1856. Ἡτοι· κ' Ἡμερολόγιον τῆς ἐν ἔτει 1453 πολιορκίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Νικολάου Βαρδάρου Ἐνετοῦ πατρικίου ᾧ προστέθησαν σημειώσεις τε καὶ ἔγγραφα ὑπὸ Ἐδρίκου Κορνέτιου. Ἐν Βιέννῃ, 1856. (Εἰς 8ον. ἐκ σελίδ. 82.)

Ἀρθρον Α'.

Ὁ Νικόλαος Βάρδαρος, εὐπατρίδης Ἐνετός, εὐρεθείς ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην πολιορκίαν καὶ ἄλωσιν τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, καὶ μετασχὼν, ὡς λέγει, τοῦ πολέμου, συνέταξε τὸ ἀνωτέρω ἡμερολόγιον « τῇ ἰδίᾳ χεὶρί, περιγράφας καθ' ἐκάστην ἡμέραν πάσας τὰς μάχας ὅσας συνεκρότησεν ὁ Τούρκος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔως τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐξέλω ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος δε-

σπότης Τούρκου, διότι εὐρέθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅτε ἐξέλω, καὶ ἔγραψε κατὰ τάξιν τὰ πάντα, κυριευθείσης ταύτης τὴν 29 Μαΐου ἡμέραν Τρίτην περὶ τὴν αὐγὴν τοῦ 1853 ἔτους. »

Περὶ τὸν ἄρα τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ν. Βαρδάρου αὐτόπτον τῆς πολιορκίας καὶ τῆς ἀλώσεως τῆς ἀτυχούς τῶν Ἑλλήνων βασιλευούσης, εἰ καὶ ἐγράφη μᾶλλον ὑπὲρ τῶν τότε ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐνετῶν. Καὶ δὲν περιέχει μὲν, πλὴν λεπτομερειῶν τινων, ἄγνωστα γεγονότα, εἶναι ὅμως κατὰ τοῦτο ἄξιον ἀναγνώσεως, καθόσον ἐξιστορεῖ ἰδίως καὶ περιστατικῶς τὰ καθ' ἐκάστην συμβάντα.

Ὁ συγγραφεὺς ἀρχεῖται διηγούμενος τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐκπρόχθη ὁ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Μωάμεθ πόλεμος· βεβαιῶν δὲ ὅτι αἰτία ὑπῆρξεν ἡ ἀνέγερσις τοῦ κατὰ τὸ στενὸν τῶν Ἀσωμάτων φρουρίου, τοῦ περιέχοντος, κατὰ μὲν τὸν Ν. Βάρδαρον 14 πύργους, κατὰ δὲ τοὺς ἡμετέρους Φραντζῆν, Δούκην καὶ Χαλκοκονδύλην τρεῖς ἰσχυρούς, τοὺς δύο μὲν χερσαίους τὸν δὲ ἕτερον κατὰ θάλασσαν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξουσία, ἀσθενὴς οὕτα, ἐφέρετο ὑποκλινῶς, καὶ πρόσθεις ἔπεμπε συνεχῶς πρὸς τὸν μέλλοντα κατακτητὴν ὅτε ὅμως, μετὰ τὸ τέλος τῆς οἰκοδομῆς, ἐκαρχώμενος οὗτος δύο τῶν πρέσβειων (1), ὁ πόλεμος κατέστη ἀναπόφευκτος.

Αἱ κατὰ τοῦ Βυζαντίου πρῶται στρατιωτικαὶ ἀποστολαὶ ἐγένοντο τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1453 ἔτους. Ἐπειδὴ δὲ μεγίστη ὑπῆρχεν ἀνάγκη συμμάχων, ὁ αὐτοκράτωρ ἐζήτησεν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Σοφίᾳ παρὰ τοῦ ἐν Γαλατῇ βαύλου τῆς Ἐνετίας νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ μείνωσι πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως αἱ κατὰ τύχην εὐρεθεῖσαι ἐν τῷ λιμένι πέντε Ἐνετικαὶ τριήρεις (ἐμπορικαί). Ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς διηγεῖται διὰ μακρῶν τὰς συσκέψεις τοῦ βαύλου μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν ἄλλων εὐπατριδῶν Ἐνετῶν τῶν συγκροτούτων τὸ δωδεκαμελὲς συμβούλιον, τοὺς ὁμοθυμῶν αὐτῶν ἀγῶνας ὅπως μὴ ἀναχωρήσωσιν αἱ τριήρεις, τὴν ἀντίστασιν τῶν πλοιαρχῶν καὶ ἐπὶ τέλος τὴν συνάντησιν τούτων, μετὰ πολλὰς τοῦ αὐτοκράτορος ὑποσχέσεις, ὅστις ὅμως, κατὰ Φραντζῆν « προσέταξεν ἵνα καὶ αὗται μείνωσιν εἰς συνδρομὴν τῆς πόλεως. »

Καὶ οὗτοι μὲν ὑπέκρουσαν ὀρμισθέντες νὰ μὴ ἀναχωρήσωσιν ἄνευ ἀδείας τοῦ αὐτοκράτορος· ἀλλὰ ὅμως πλοῖα τὸν ἀριθμὸν ἑπτὰ ἐδραπέτευσαν διὰ νυκτὸς τὴν 26 Φεβρουαρίου.

Κατὰ τὸν συγγραφεῖν, τὸ ἀσθενέστερον τῆς πόλεως μέρος ἦταν τὰ βαςίλεια, διότι ἐστεροῦντο καὶ τάφρων καὶ πάσης ἄλλης ὁχυρώσεως. Ὅθεν ὁ αὐτοκράτωρ παρεκάλεσε τὸν Γαβριὴλ Τριδιζάνον, « τὸν τῶν Ἐνετῶν τριήρεων καπιτάνιον, » ὡς ἀνομάζει αὐτὸν ὁ Φραντζῆς, νὰ ὁχυρώσῃ τὸ ἀσθενὲς τοῦτο μέρος· καὶ οὗτος ἐλθὼν μετὰ τῶν πληρωμάτων περιτάφρευσε τὰ ἀνάκτορα, παρόντος καὶ τοῦ αὐτοκρά-

(1) Τὰς φωνὰς τῶν πρέσβειν οὐδαὶ τῶν ἀνωτέρω τριῶν ἱστορικῶν ἀναφέρει αἰτίαν δὲ τοῦ πολέμου λέγουσιν τὴν ἐν Ἐπιτάφῳ στρατῷ.